

ner her i Tinget gøres opmærksom paa, hvilke enorme Fremskridt den har gjort, og det navnlig ogsaa efter Ministerskiftet. Faktum er og bliver dog, at Parlamentarismen først fuldt ud er Statsform, naar alle politiske Fraktioner anerkende den som saadan. Dette er ikke Tilfældet, det nytter ikke at paastaa det. Vi befinde os, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), har sagt, paa Forsøgsstadiet. Jeg skal i øvrigt herom henholde mig til hans Udtalelser.

Det næste Hovedpunkt kan jeg nu lykkeligt springe over, det var Gruppens Stilling til Regeringen og de forskellige Grupperes Stilling indbyrdes. Denne Stilling er nu endelig bleven klaret, om end ikke ganske i den Retning, jeg havde tænkt mig. Men klaret er den altsaa, og Tiden maa nu vise, om den er bleven godt eller mindre godt klaret. Jeg kan i øvrigt ogsaa for dette Punkts Vedkommende henholde mig til de Udtalelser, der ere faldne fra min Gruppens Side (*Borgbjerg*: Det er vist ogsaa klogt!). Der er hverken noget klogt eller uklogt i det, det er en ganske naturlig Ting. Jeg var afskaaren fra selv at kunne udtale min Mening derom, og den er for Resten til at komme nærmere ind paa, hvis nogen af de Herrer skulde føle stærk Trang dertil. I saa Fald er jeg parat. (*Borgbjerg*: Det er Synd for Ministeriet! Nu vælter det!). Naa, det vælter da ikke lige med det samme. (*Borgbjerg*: Det er ikke godt at vide, Hr. Kaptajn!). Vi kunne jo se. Naar blot ikke det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (*Borgbjerg*) en skønne Dag vælter, uden at han har ventet det. Saadant noget kan ske, det har man set før.

Der var enkelte Ting, som stod i Forbindelse med det foreliggende Finanslovsforslag, som jeg omtalte den Dag, og som jeg, som sagt, finder det overflødigt at gennemgaa som Helhed. Jeg finder det derimod rigtigt at nævne disse Ting, idet jeg samtidig beder de vedkommende højtærede Ministre, hvem Sagen vedkommer — det er Justitsministeren i det ene Tilfælde og Trafikministeren i det andet —, om at efterse Hovedindholdet af mine Bemærkninger. Det ene var Sindssygeanstalterne, hvor der paakræves en anden Ordning med Hensyn til Opsynets og Overopsynets Uddannelse, forinden Ansættelse sker, idet den Forberedelse, disse Folk hidtil have faaet, i alt Fald i enkelte Anstalter, har vist sig ikke at være tilstrækkelig. Jeg gjorde op-

mærksom paa, at den almindelige Udvikling vistnok gik i Retning af at kræve, at Overopsynet var lægeuddannede Folk. Det bliver kostbarere, det er der ingen Tvivl om, men er det nødvendigt, maa det gøres.

Det andet angik en Fejl, som jeg gik ud fra er indløben med Hensyn til Klassificeringen af nogle Stationer efter Lønningens Gennemførelse. Der var da 8 Stationer, som ikke bleve førte op i de dem tilkommende Klasser, fordi andre saa maatte have været flyttede ned til Gængæld. Det mente man ikke at kunne gøre, og saa skulde det vente, til den almindelige Revision forefaldt, og da den forefaldt netop paa den foreliggende Finanslov, henstiller jeg til den højtærede Trafikminister at faa denne Bagatel rettet, idet jeg maa gaa ud fra, at der her nærmest foreligger en Forglemmelse. Sagen var til Forhandling i Fjor saavel i Finansudvalget som i Salen, og den daværende Trafikminister stillede sig overmaade imødekommende, og Sagen strandede den Gang kun paa, at man vilde have undersøgt, hvorvidt lignende Forhold gjorde sig gældende i andre Etater, for at det ikke skulde give Anledning til et Konkurrenceløb om, hvem der kunde komme først. Man ønskede en ensartet Ordning ogsaa paa dette Omraade. Da man nu netop for de andre Etaters Vedkommende har tilvejebragt en Regulering paa de Punkter, hvor man syntes, det var nødvendigt, anmoder jeg den højtærede Trafikminister om at tage dette lille Punkt under Overvejelse. Spørgsmaalet kan kortelig betegnes som: Station Hillerød med flere.

Endnu skal jeg anføre en Sag, som jeg ikke havde Lejlighed til at komme ind paa sidst. Den angaar Usserød Klædefabrik. I Anledning af, at der udskrives saa mange flere Folk nu end tidligere, omtrent 3,000 Mand, saa vidt jeg husker, og at Depoterne skulde i væsentlig Grad forøges, vil der blive Brug for meget mere Klæde. De private Fabrikker gaa ud fra, at Statens Fabrik ikke vil kunne producere dette yderligere Arbejde uden enten ved en stærk Udvidelse eller et betydeligt Overarbejde. Da nu Klædefabrikkerne her i Landet ogsaa lide under Arbejdsløsheden og de trykkede Konjunkturer i det hele, er det deres Ønske, at man ikke gaar til en Udvidelse af Statsfabrikken, men overlader til private Fabrikker den Del af Statsmaterialet, som de tidligere have haft, nemlig f. Eks. Jernbaneklædet. At de ere